

บทที่ 5

การคัดเลือกและนำเสนอข่าวเกี่ยวกับสำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ของ สื่อมวลชน

สื่อมวลชนก่อนที่จะทำการเสนอข่าวแต่ละข่าวต้องผ่านกระบวนการและมีขั้นตอนในการขึ้นเลือกข่าวสารเกี่ยวกับสำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์เพื่อนำเสนอ แบ่งประเด็นของการคัดเลือกและนำเสนอข่าวเกี่ยวกับสำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ของสื่อมวลชน ได้ดังต่อไปนี้ การคัดเลือกประเด็นข่าวสารเกี่ยวกับสำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์เพื่อนำเสนอของสื่อมวลชน กระบวนการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับสำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ของสื่อมวลชน และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ดำเนินการเผยแพร่กับสื่อมวลชน

การคัดเลือกประเด็นข่าวเกี่ยวกับสำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์เพื่อนำเสนอของสื่อ มวลชน

นายทิมมพร ศรีจันทร์ ผู้สื่อข่าว หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงการคัดเลือกประเด็นข่าวเพื่อนำเสนอไว้ว่า

“ข่าวในการนำเสนอ ต้องดูประเด็นก่อน ไม่ใช่ว่าข่าวจะเสนออะไรก็ได้ ซึ่งเป็นการดูถูกผู้บริโภคอย่างรุนแรง เราจะต้องรับผิดชอบ เราทำหนังสือพิมพ์เศรษฐกิจ ก็ต้องเลือกข้อข้อข่าวเศรษฐกิจที่คิดว่ามีผลกระทบและอยู่ในความสนใจของผู้บริโภค คือ ผู้อ่านให้มากที่สุด ให้หลากหลายที่สุดและพยายามหาข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงให้มากที่สุด แล้วก็นำเสนอออกไป บางทีประเด็นข่าวอาจจะได้มาจากสำนักพิมพ์บ้าง ซึ่งเป็นประเด็นที่เขาคิดว่าข่าวนั้นน่าสนใจและน่าติดตาม เขาก็จะส่งงานมาให้กับนักข่าว ทำให้เรามีประเด็นที่เราจะติดตาม ส่วนใหญ่ถ้าเกิดเราทำงานในแต่ละสายเป็นประจำ เราก็จะทราบความเคลื่อนไหว ทราบว่าประเด็นไหน เรื่องอะไรบ้างที่เราจะต้องติดตามและนำมาเสนอ”

นางสิริวรรณ พงษ์ไพโรจน์ ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงประเด็นข่าวที่ได้รับการคัดเลือก ไว้ว่า

“ไทยรัฐเป็นหนังสือพิมพ์ชาวบ้าน จึงต้องเลือกข่าวที่กระทบกับชาวบ้านให้มากที่สุด ส่วนใหญ่จะเน้นเรื่องสินค้าเกษตรที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของชาวบ้าน บางทีก็เป็นเรื่องของราคาสินค้าขึ้นราคา หรือการตรวจพบสินค้าบางชนิดที่ก่อให้เกิดอันตรายกับผู้บริโภค ส่วนเรื่องการค้าระหว่างประเทศที่มันไกลๆไป ชาวบ้านก็คงจะไม่มีใครสนใจ ด้านใครจะเป็นคนให้ข่าว

นั้น ไม่ได้ให้ความสนใจเท่าไร แต่จะดูประเด็นข่าวมากกว่า ว่าประเด็นไหนน่าสนใจ เช่น ถ้าข่าวไม่น่าสนใจแต่รัฐมนตรีเป็นคนแกลงก็จะไม่นำเสนอ “

นายอโณทัย ชุมไชยโย ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึง การคัดเลือกประเด็นข่าว ไว้ว่า

“ ส่วนใหญ่หน้าเศรษฐกิจของหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ จะเป็นประเด็นที่ถึงๆ เศรษฐกิจมหภาคกับชาวบ้าน อยู่ระหว่างตรงกลาง ให้ชาวบ้านเขาอ่านแล้วเข้าใจและได้รับข่าวสารอย่างที่เราต้องการนำเสนอไปมากกว่า เวลาเขียนข่าวจะไม่เยิ่นเย้อ สรุปรุ เพราะข้อจำกัดเยอะพื้นที่หน้าน้อย “

นางสาววรรณพุกษ์ รังสิโสภิต ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงประเด็นข่าวไว้ว่า

“ การเลือกประเด็นข่าวเสนอนั้น ต้องเป็นประเด็นที่อยู่ในความสนใจขณะนั้น หรือประเด็นที่เราคิดเองว่าน่าจะทำ รวมทั้งประเด็นที่มีการตามต่อข่าวที่มันมีอยู่แล้ว เน้นข่าวที่ผู้บริหารอ่าน ยากและซับซ้อน เพราะว่าเป็นหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ผู้อ่านก็ต้องคาดหวังว่าข่าวจะต้องเจาะลึก ดังนั้น เราก็จะไม่เขียนหรือทำประเด็นธรรมดาๆ ทั่วๆ ไป อย่างเช่น เรื่องปากท้องประชาชนก็จะไม่ทำ เพราะกลุ่มคนอ่านหนังสือพิมพ์เราเป็นคนละเป้าหมายกัน คนอ่านของเราเป็นผู้บริหาร ประชาชนทั่วไปคงจะไม่อ่าน ดังนั้น ประเด็นจะเน้นเกี่ยวกับการค้า หรือหากเป็นเรื่องทั่วๆ ไปก็ต้องมีผลกระทบต่อบริษัทห้างร้านหรือมีผลต่อธุรกิจ เป็นข่าวแนวการค้าหรือพาณิชย์ไปเลย “

นางสาวกษมาพร กิตติสัมพันธ์ ผู้สื่อข่าวสำนักข่าว GNN (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงประเด็นข่าว ไว้ว่า

“ คลื่นนี้เป็นคลื่น Business Radio ก็เน้นข่าวเศรษฐกิจ ซึ่งคิดว่ากลุ่มผู้ฟังของคลื่นนี้ครอบคลุมหมด ตั้งแต่ระดับล่างจนถึงระดับบน ระดับกลาง จนถึงนักวิชาการก็ฟัง เพราะฉะนั้น ข่าวมันจะต้องครอบคลุมให้หมดตั้งแต่ระดับปากท้อง ไปจนถึงการเจรจาการค้า “

นางมาลินี อธิษฐานุเคราะห์ ผู้สื่อข่าวสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 (สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2545) กล่าวถึงประเด็นข่าวที่ช่อง 7 นำเสนอไว้ว่า

“เวลาที่มีหมายเข้ามาเราก็ต้องเลือกก่อน และมาดูว่างานไหนน่าสนใจ เพราะว่าทีมข่าวเศรษฐกิจมีประมาณ 3-4 ทีม ถ้าวิ่งทีมละ 2 งาน ก็ทำให้ข่าวเยอะมาก ดังนั้นเราก็ต้องดูว่า

ประเด็นไหนน่าสนใจ และเราก็จะเอาที่เราคัดเลือกมาลงในหมายว่า ฟรุ้งนี้มีอะไรน่าสนใจ อันไหนไม่น่าสนใจหรือประเด็นข่าวมันเบาไป เราก็อาจจะยกเลิกไป บางหน่วยงานพอช่วงบ่ายก็จะมีคนมาถามว่าฟรุ้งนี้มีที่มันน่าข่าวไปทำตามหมายที่ส่งให้หรือเปล่า บางครั้งเราก็ต้องตอบเขาไปว่า เรางานเยอะ ไม่สามารถจะไปทำให้เขาได้ แต่เราก็ต้องปฏิเสธเขานิดๆ ไม่ใช่บอกเลยว่าประเด็นเขาไม่น่าสนใจ เราไม่อยากไป เพราะเราก็ต้องถนอมน้ำใจกัน

ประเด็นข่าวที่เราเลือกเสนอ ต้องใกล้ตัวผู้บริโภคกับประชาชน ต้องกระทบกับประชาชน คนถึงจะสนใจมาก ซึ่งประเด็นข่าวของกระทรวงพาณิชย์ เช่น ของขึ้นราคา ก็เสนอบ่อยและจะได้รับการคัดเลือกมากเลย และข่าวที่กระทบผู้บริโภค ชาวบ้านๆ ก็จะได้ออก แต่หากเป็นพวกการประชุม WTO ที่กว้างๆและใกล้ตัวประชาชนมาก ก็ได้รับการคัดเลือกน้อยลงไปนิดนึง “

ก่อนการนำเสนอข่าวแต่ละข่าว สื่อมวลชนจะมีการคัดเลือกประเด็นเพื่อจะนำเสนอ โดยยึดประเด็นที่กำลังเป็นที่สนใจและมีผลกระทบต่อประชาชนเป็นสำคัญ นอกจากนั้น การคัดเลือกประเด็นของหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับหรือสื่อโทรทัศน์และวิทยุยังมีความแตกต่างกันตามนโยบายและกลุ่มผู้อ่าน ผู้ชมหรือผู้ฟังเป้าหมายของแต่ละสื่อด้วย

กระบวนการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับสำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ของสื่อมวลชน

กระบวนการนำเสนอข่าว สื่อมวลชนจะหาข่าวโดยวิธีเข้าร่วมฟังการแถลงข่าวและสัมภาษณ์แหล่งข่าวด้วยตัวเอง หลังจากนั้นจะมีการเขียนข่าวและส่งข่าว ซึ่งในการเข้าร่วมฟังแถลงข่าวนั้นก็จะเลือกเข้าฟังในประเด็นที่น่าสนใจและพิจารณาจากผู้แถลงด้วย แต่ก็ไม่ใช่จุดสำคัญเท่ากับประเด็นของเรื่องที่จะแถลง

สาเหตุที่สื่อมวลชนไม่ค่อยได้ใช้ข่าวแจก คือ ข่าวที่เขียนประเด็นไม่ดี ช้า และเป็นข่าวนโยบายที่ประชาชนไม่ค่อยสนใจ นอกจากนั้นประเด็นยังไม่ลึกเพียงพอต่อการเขียนเป็นข่าวของนักข่าวที่สังกัดในหนังสือพิมพ์ที่มีหน้าเศรษฐกิจจำนวนมาก ดังนั้น นอกจากการเขียนข่าวแจกมาให้ ควรจะมีการแนบข้อมูลมาให้ด้วย หรืออาจจะมีเบอร์ติดต่อที่นักข่าวสามารถจะติดต่อสอบถามประชาสัมพันธ์ได้

การประสานงานของประชาสัมพันธ์ต่อนักข่าวก็ทำได้ดี โดยฝ่ายประชาสัมพันธ์จะคอยส่งหมายและโทรศัพท์มาแจ้งหมายตลอด ทำให้นักข่าวมั่นใจว่าไม่ตกหมายหรือตกข่าวประเด็นนั้นๆไป อีกทั้งเมื่อมีการเปลี่ยนโฆษกกระทรวงพาณิชย์ก็ทำให้การทำงานของนักข่าว

สะดวกขึ้น เพราะท่านราเชนทร์ พจนสุนทร จะอำนวยความสะดวกในการให้ข้อมูลแก่นักข่าวมาก

การส่งเทปสัมภาษณ์พิเศษปลัดกระทรวงพาณิชย์เพื่อเผยแพร่ทางโทรทัศน์ สื่อมวลชนก็ให้ความสนใจและความร่วมมือในการเผยแพร่ดี เนื่องจากบางประเด็นนักข่าวโทรทัศน์ไม่ได้ตาม เมื่อส่งเทปมาให้เขาก็จะได้ไม่ตกข่าวประเด็นนั้นๆไป นอกจากนั้นยังทำให้ข่าวกระทรวงพาณิชย์มีออกอากาศอย่างสม่ำเสมอในช่วงเสาร์ - อาทิตย์หากทางสถานีไม่มีข่าวของกระทรวงพาณิชย์เก็บไว้ออกอากาศ แต่เหตุที่หนังสือพิมพ์ไม่ค่อยลงข่าวแจกที่มาจากเทปสัมภาษณ์พิเศษปลัดกระทรวงพาณิชย์ เพราะผู้สื่อข่าวเหล่านั้นเป็นผู้สื่อข่าวประจำกระทรวง จึงทราบข่าวคราวความเคลื่อนไหวหรือความคืบหน้าของการทำงานในกระทรวงตลอดเวลา และเขาสามารถจะเจาะลึกข่าวได้ แต่ทางโทรทัศน์ไม่มีนักข่าวประจำกระทรวง ประเด็นข่าวหรือข่าวจึงค่อนข้างจะอาศัยประชาสัมพันธ์ของกระทรวงมากกว่าผู้สื่อข่าวของหนังสือพิมพ์

นายทิมมพร ศรีจันทร์ ผู้สื่อข่าว หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงการนำเสนอข่าวของนักข่าวไว้ว่า

“ การทำข่าวก็เหมือนกับปกติ คือ เตรียมตัวหาข่าว คุยกับแหล่งข่าว เขียนข่าว และส่งข่าว ซึ่งเมื่อมีการแถลงข่าวเราจะไม่ไปทุกครั้ง แต่จะเลือกประเด็นที่น่าสนใจและเลือกบุคคลที่ให้ข่าว เพราะว่าเราไม่สามารถที่จะนำข่าวทุกข่าวในแต่ละวันไปลงในหน้าหนังสือพิมพ์ได้ เราต้องเลือกประเด็นที่สำคัญที่สุดและน่าสนใจที่สุดเพื่อนำเสนอ

การออกตรวจเยี่ยมโครงการตามต่างจังหวัดก็เป็นสิ่งที่ดี เพราะว่าบางครั้ง บางเรื่อง บางประเด็นการลงไปในพื้นที่ ทำให้เราได้พบกับข้อเท็จจริง ได้สัมผัสข้อมูลที่เป็นจริงจากฐานข้างล่าง ซึ่งบางครั้งเรานั่งเขียนข่าวก็ขาดข้อมูลที่เป็นจริง มีคนไปสำรวจมา แล้วก็เอามาบอกซึ่งมันก็สู้ไม่ได้กับการที่เราลงไปในพื้นที่จริงแล้วได้สัมผัสของจริง

ข่าวแจกที่ทางกระทรวงส่งมาให้ ไม่ได้ลงให้เลย เพราะเขียนไม่ได้ใจความ ไม่รู้ว่าเขียนข่าวอะไรมา บางครั้งก็เป็นประเด็นเก่าๆที่เอามาเขียนใหม่ การส่งข่าวแจกต้องดูประเด็น ถ้าประเด็นดีเขาก็ลงให้อยู่แล้ว แต่หากประเด็นไม่ดีก็ลงตะกร้าไป อยากให้กระทรวงเขียนข่าวที่มีเนื้อหา มีคุณภาพและบอกความเคลื่อนไหวว่าเกิดอะไรขึ้น อาจจะเป็นข่าวแนวนโยบายก็ได้ แต่ต้องมีความชัดเจนในการเขียน ไม่ใช่เขียนข่าวมาบอกว่าจะจัดสัมมนาวันนี้นั้นนั้นก็ยากที่จะลงให้เหมือนกัน

ด้านแหล่งข่าวของกระทรวงก็ให้ความร่วมมือดี พอใจในระดับหนึ่ง แต่บางเรื่อง เขาก็จะบอกว่าเป็นข้อมูลที่เปิดเผยไม่ได้ จะส่งผลกระทบต่อใคร กระทั่งนี้ ซึ่งเราก็ไม่ว่ากัน เพราะเป็นเรื่องที่แต่ละคนก็ต้องทำหน้าที่ของแต่ละคนไป ส่วนการประสานงานกับนักข่าวของประชาสัมพันธ์ บางกรมเขาก็ทำได้ดี บางกรมก็ทำได้แย่ สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ ถ้าให้คะแนนก็พอผ่าน เพราะประชาสัมพันธ์กระทรวงก็ทำงานได้ดี แต่ไม่เคยเห็นบริษัทกันตนามาบอกหรือประสานเวลาไปต่างจังหวัดเลย “

นางสิริวรรณ พงษ์ไพโรจน์ ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวขั้นตอนการทำข่าวไว้ว่า

“ข่าวที่เสนอก็มักมีข่าวที่มาจากการสัมภาษณ์พิเศษและข่าวแฉลง ซึ่งข่าวแฉลงก็จะเป็นข่าวที่มีอยู่ประจำ ส่วนข่าวจากการสัมภาษณ์พิเศษ ก็จะมีต่อเมื่อมีประเด็นพิเศษๆ เราก็จะไปขอสัมภาษณ์จากแหล่งข่าว แต่ข่าวแฉลงก็จะเป็นข่าวทั่วๆไป แล้วแต่ใครจะมาแฉลง แต่ทางไทยรัฐก็ไม่ได้จำกัดมาว่าวันหนึ่งควรส่งอย่างน้อยกี่ข่าว แต่เราก็ต้องรู้ว่าหนังสือพิมพ์ไทยรัฐมีทั้งกรอบเช้าและกรอบบ่าย ถ้ามีข่าวเดียวจะไม่พอ ดังนั้นจึงต้องมีอย่างน้อยวันละ 2 ข่าว ซึ่งจะเข้าร่วมการแฉลงหากประเด็นนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญและน่าสนใจ เช่น ถ้าคุณสุวรรณ แฉลงว่าไปประชุมกลต.มา ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับกระทรวงเลย หรือที่ไปประชุมการยกเลิกกฎหมายล้าหลังของประเทศที่ไม่เกี่ยวกับงานของกระทรวงเลย เราก็จะไม่เอามาเขียนข่าว ต้องดูประเด็นเหมือนกัน

การออกตรวจเยี่ยมโครงการตามต่างจังหวัดก็เป็นสิ่งที่ดี แต่ไม่ค่อยได้ไปเท่าไร เพราะตอนนี้ห้อง แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ดี ที่ให้คนที่ปฏิบัติงานจริงๆได้เข้าไปรู้จักและเห็น คนที่ให้นโยบายหรือวางนโยบายได้ไปเห็นจริงว่าเวลาปฏิบัติแล้วเป็นอย่างไร นักข่าวที่ไปด้วยก็ได้รู้ แต่หากว่าไปบ่อยมันก็น่าเบื่อ อีกประการหนึ่ง เราก็ต้องเปรียบเทียบด้วยว่าเวลาอยู่กระทรวงสามารถหาข่าวอะไรได้ แต่พอไปต่างจังหวัดได้ข่าวอะไร ถ้าไปแล้วได้แค่ข่าวเดียว ขณะที่อยู่กระทรวงมีเหตุการณ์มากมาย เราก็ต้องประจำกระทรวง

ข่าวแฉถ้าเป็นของแต่ละกรมก็พอจะมีเรื่องที่ใช้ได้และเราสามารถจะใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ แต่ที่กันตนาทำสมัยแรกๆ ก็จะเป็นข่าวแห้งๆ ไม่น่าสนใจ ประเด็นไม่ดี เช่น ช่วงที่ปลัดเกริกไกรอยู่ ประเด็นที่ทำมาไม่เคยได้รับการเสนอ เพราะว่ามันไม่ใช่เรื่องร้อนๆ หรือประเด็นดีๆ แต่เป็นเรื่องทั่วๆไป เขาคิดอยากจะพูดอะไรก็พูดออกมา หนังสือพิมพ์ก็ไม่ลงให้ แต่ช่วงนี้กันตนาก็ไม่ค่อยมีข่าวออกมาเท่าไร ถ้าเราไปทำข่าวเองขณะเดียวกันกันตนาที่ส่งข่าวแฉข่าวเดียวกันนี้มา เราจะเอาข่าวของตัวเองมาเสนอ

อย่างไรก็ตาม เราก็ไม่ค่อยได้ใช้บริการข่าวแจกอยู่แล้ว อีกอย่างช่วงนี้ก็ไม่ค่อยเห็น เห็นแต่ช่วงแรกๆที่ปลัดเกริกไกรอยู่ ช่วงนั้นคือ พอข่าวมาถึงเราก็จะดูข่าวว่าข่าวอะไรเนี่ย ประเด็นก็ไม่ค่อยดี ประเด็นตามหลักการเขียนข่าวต้องอยู่ที่พารากราฟแรกเลย แต่ข่าวแจกที่ส่งมาไม่ใช่อย่างนั้น บางครั้งประเด็นไปอยู่ที่ย่อหน้าสุดท้ายเลย หรือข่าวมีสองหน้าแต่ประเด็นไปอยู่ที่ย่อหน้าสุดท้าย ที่จริงแล้วหลักการเขียนข่าวประเด็นต้องอยู่ที่พารากราฟแรก

ยุคนี้การหาข่าวง่ายขึ้น ไม่ต้องไปตระเวนหาตามห้องต่างๆ เพราะเปิดเผยหมด เราอยากได้ประเด็นอะไรก็บอกไปแล้วท่านโฆษกก็จะหามาให้ มาอธิบาย อย่างยุคก่อนกระทรวงก็จะเจียบ เหมือนกระทรวงร้าง ไม่ค่อยมีข่าว และปลัดก็ไม่ค่อยทำตัวเป็นข่าว “

นายอโณทัย ชุมไชโย ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงวิธีการทำข่าวไว้ว่า

“ กระบวนการทำข่าว เริ่มต้นด้วยการหาข่าว ไปนั่งรอดตอนเขาประชุม พอแหล่งข่าวประชุมเสร็จก็เข้าไปฟังแถลงข่าว ซึ่งแต่ละวันก็ไม่มีการกำหนดแน่นอนว่าจะต้องส่งข่าววันละกี่ข่าว ขึ้นอยู่กับเนื้อหา ถ้าเนื้อที่น้อยก็ส่งน้อย เนื้อที่เยอะก็ส่งเยอะ แต่บางทีก็ดูที่ประเด็นด้วยว่ามันเกี่ยวข้องกับหน้าที่ที่เรารับผิดชอบหรือไม่ อย่างเราทำข่าวเศรษฐกิจ เราก็ต้องรับผิดชอบในประเด็นที่เราทำอยู่

การแถลงข่าวไม่ได้เข้าฟังทุกครั้ง ทุกเรื่อง แต่จะเลือกเรื่องทำ เรื่องที่เราจะไม่ทำข่าว เช่น เรื่องที่ไม่น่าสนใจ แต่การที่ใครจะเป็นผู้ให้ข่าวไม่สำคัญอยู่ที่ประเด็นที่เขาเสนอมากกว่า ส่วนการตรวจเยี่ยมตามต่างจังหวัด ถ้าไม่ติดภารกิจหรืองานอื่นๆก็ไป แต่หากชนกับงานอื่นก็ไม่ไป เพราะเสียเวลา ทำงานที่กระทรวงตรงนี้ไม่ได้ ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการไปตรวจเยี่ยมก็โอเค พอได้ใช้ประโยชน์บ้างปานกลางถึงดี หากจะเปรียบเทียบกับประเด็นข่าวเดียวกันที่ได้จากการไปนั่งฟังการแถลงข่าวนั้น มันต่างกัน ถ้านั่งฟังมันจะมีเวลามานั่งอธิบาย แต่ถ้าไปต่างจังหวัดเราก็ได้ข้อมูลดิบ ได้ลงไปสัมผัสข้อมูลนั้นจริงๆว่าเป็นอย่างไร สมมติเกษตรกรบอกว่าเดือดร้อน แต่เราก็ไม่รู้ ว่าเดือดร้อนจริงหรือไม่ หากไม่ได้ไปสอบถามเขาโดยตรง

ข่าวแจกของกระทรวงไม่ได้ลงให้เลย เพราะไม่เห็นข่าวแจก เพราะเราจะเน้นข่าวที่หาเองมากกว่า บางทีข่าวแจกก็ไม่ใช้เรื่องที่เราดูและติดตามอยู่ นอกจากนั้น ข่าวแจกยังซ้ำและล้าสมัยไปแล้ว เหตุการณ์มันผ่านไปแล้วแต่ข่าวแจกเพิ่งส่งมา ก็ไม่รู้จะส่งมาทำไม ข่าวแจกของสำนักงานปลัดกระทรวง ไม่รู้ว่าเรื่องไหนน่าสนใจมาก ส่วนใหญ่จะเป็นของรัฐมนตรียากกว่า ซึ่งการเขียนข่าวตอนนี้ก็ดีแล้ว แต่ว่าความสดของข่าวต้องปรับปรุง สมมติว่าข่าวเกิดขึ้นแล้ว แต่ข่าว

แจกเพิ่งจะมาที่หลังคนละวัน มันก็ไม่มีความสะดวกแล้ว สื่อก็ไม่ได้เอาไปลง แต่เท่าที่ดูแล้วหากส่งมา 100 ข่าวก็จะลงให้ 2-3 ข่าว นอกจากนั้น การเขียนข่าวควรจะต้องประเด็นของข่าวว่าข่าวไหนอยู่ในกระแส ควรจะเอาข่าวในกระแสมาเล่นบ้าง อย่าไปเน้นนโยบายอย่างเดียว เพราะส่วนใหญ่ข่าวนโยบายจะไม่ค่อยได้รับความสนใจเท่าที่ควร อีกอย่าง การประสานงานระหว่างสื่อกับผู้ทำการประชาสัมพันธ์ควรจะมีอยู่อย่างต่อเนื่อง

ด้านการทำงานเมื่อเปลี่ยนแปลงปลัดและโฆษกกระทรวงก็ยังทำงานเหมือนเดิม แต่บางครั้งโฆษกใหม่ทำงานของเขาเยอะ ภาพมันก็เลยออกมาเหมือนกับว่าสื่อมวลชนได้รับข้อมูลข่าวสารจากเขาเยอะ แต่ว่าวิธีการทำงานของสื่อก็เหมือนเดิม ไม่ได้ขยันมากกว่าปกติ โฆษกคนใหม่อำนวยความสะดวกดี พูดได้ชัดเจน แต่ท่านคณิสสรไม่ค่อยมีเวลายามานั่งพูด เพราะท่านต้องทำงานอย่างอื่นด้วยเยอะ วิชาการเยอะ “

นางสาววรรณพฤษ์ รังสิโสภิต ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงกระบวนการทำข่าวไว้ว่า

“ ส่วนตัวแล้ว ไม่ค่อยได้ใช้ข่าวแจก เพราะเป็นหนังสือรายสัปดาห์ วิธีการทำงานคือ จะมีการวางแผนว่าจะทำประเด็นอะไร นัดสัมภาษณ์และหาข้อมูลในเรื่องนั้นๆ แล้วค่อยมาเขียนเป็นข่าวอีกทีหนึ่ง ส่วนการแถลงข่าวก็ไปฟังเป็นบางครั้ง เพราะบางประเด็นอาจจะอยู่ในความสนใจ ถ้าเราไปฟังเราก็จะได้ความรู้ หรือว่าจะได้ประเด็นเสริมไปทำข่าวต่อ หรืออาจจะได้สัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวในประเด็นนั้นๆ นอกจากนั้นอาจจะได้ถามในประเด็นอื่นๆที่เขาไม่ได้แถลงภายหลังจากการแถลงข่าว แต่ก็เป็นส่วนน้อยมากที่จะเอาประเด็นที่แถลงไปลง เพราะคนอื่นก็ลงหมดแล้ว

การออกตรวจเยี่ยมโครงการตามต่างจังหวัดก็ไปบ้างเป็นบางครั้ง ต้องดูว่าเป็นเรื่องที่เราไม่เคยรู้มาก่อนก็จะไปดูสักครั้งหนึ่ง หรือว่าการเดินทางครั้งนั้นแหล่งข่าวไปเยอะ แล้วมีประเด็นที่เราจะไปตามในเรื่องอื่น เราก็อาจจะไปด้วย

ข่าวแจกที่ได้รับจากกระทรวงก็จะใช้เป็นบางครั้ง เพราะข่าวแจกก็อาจจะมีการประเด็นเหมือนกัน แต่ว่าประเด็นมันน้อย เราก็จะใช้เป็นแนวทางดูว่ามีอะไรเกิดขึ้น ยกเว้นบางครั้งฉบับที่เราทำอยู่ทำข่าวนี้ออดี เราก็จะลงให้ แต่การเลือกประเด็นในการเขียนข่าวแจกยังทำได้ไม่ดี บางทีก็เขียนยาวไป สั้นไป ส่วนใหญ่จะเห็นว่าเขียนประเด็นสั้นไป คิดว่าข่าวแจกน่าจะเขียนประเด็น แล้วแนบข้อมูลมาให้บ้าง แต่ไม่จำเป็นว่าจะต้องส่งนักข่าวทุกคนแบบนี้ ข่าวธรรมดาที่เขียนสั้นๆอาจจะส่งแฟกซ์ไป แล้วเขียนเบอร์ให้ติดต่อกลับ หากเขามีประเด็นสงสัยก็จะ

ติดต่อหาข้อมูลเพิ่มเติมได้ บางทีนักข่าวอาจจะไม่ได้อยากได้ประเด็นที่เขียนมา พีอาร์ก็ต้องมีทางเลือกให้เขาว่าเขายังมีข้อมูลเยอะกว่านี้ ถ้าต้องการก็มาเอาได้ ความยาวของข่าวแจกที่คิดว่าโอเค ต้องแล้วแต่หนังสือพิมพ์ อย่างไทยรัฐ ข่าวสด ข่าวแจก 1 หน้าก็พอแล้ว แต่หากเป็นกรุงเทพธุรกิจ หรือหนังสือพิมพ์ที่มีหน้าเศรษฐกิจเยอะๆ เช่น ผู้จัดการหรือประชาชาติธุรกิจ หนึ่งหน้าก็จะน้อยไป ถ้าจะเอาไปเขียนก็อาจจะเป็นได้แค่ข่าวสั้น ถึงแม้ว่าข่าวนั้นประเด็นจะดีมาก ๆ แต่ถ้าพีอาร์ไม่มีข้อมูลให้เพิ่มเติม แทนที่ประเด็นดี ๆ นั้นจะได้เป็นข่าวใหญ่ ข่าวนั้นก็อาจจะได้เป็นแค่ข่าวสั้น คิดว่าการทำพีอาร์ต้องดูเป้าหมายด้วย หรืออาจจะส่งข่าวที่มีความแตกต่างกันตามหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ อย่างน้อยก็ต้องให้ทางเลือกแก่นักข่าวว่า หากสนใจหรือมีข้อสงสัยก็ติดต่อได้

การประสานงานที่เราได้รับก็ดี แต่ว่าพีอาร์กระทรวงน่าจะมีเบอร์ติดต่อได้ ไม่ใช่ให้แต่เบอร์ที่ออฟฟิศ บางทีเขาก็ไม่ได้อยู่ประจำโต๊ะตลอดเวลา ควรจะให้เบอร์ที่ติดต่อง่าย เช่น เบอร์มือถือของประชาสัมพันธ์มาเลย เพื่อให้เราสามารถจะติดต่อได้ตลอดเวลา เพราะบางครั้งที่ต้องเดินทางไปต่างจังหวัด ออฟฟิศอาจจะตกลงใจจะหันหันตอนหกโมงเย็นว่าจะให้เราไป แต่ว่าพีอาร์กลับบ้านไปแล้ว เราก็ติดต่อไม่ได้

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงโฆษกกระทรวงพาณิชย์ก็ไม่ได้ทำให้การทำงานของเรแตกต่างกันไปมากนัก เพราะการทำข่าวก็ยังเหมือนเดิม แหล่งข่าวของเราไม่ได้มีแค่โฆษก เพราะเขาก็ไม่ได้รู้ทุกเรื่อง เพียงแต่โฆษกก็เข้ามาทำการประชาสัมพันธ์ตัวรัฐมนตรีให้มากขึ้นมากกว่า โฆษกคนใหม่ก็ประสานงานดีขึ้น แต่โดยส่วนตัวแล้วไม่ได้ใช้เขาเท่าไร “

นางสาวกษมาพร กิตติสัมพันธ์ ผู้สื่อข่าวสำนักข่าว GNN (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงการทำข่าว ไว้ว่า

“ การทำข่าว ช่วงแรกที่มาทำงานที่กระทรวงพาณิชย์ รุ่นพี่ก็จะแนะนำก่อนว่า ความเป็นหน้าของข่าวเป็นอย่างไรบ้าง เพื่อที่เวลาเราทำข่าวจะได้ไม่เป็นประเด็นเก่า ซึ่งออฟฟิศก็จะให้ประเด็นมาให้เราต้องติดตามประเด็นว่าช่วงไหนมีกระแสข่าวอะไรสำคัญและน่าสนใจเกี่ยวกับกระทรวงเรา ถ้าอย่างการแถลงข่าวก็จะทำตามปกติ ซึ่งก็จะเข้าร่วมเกือบทุกครั้ง ซึ่งข่าวแถลงหากเป็นผลการประชุมเราก็ต้องดูด้วยว่าจุดสำคัญของเรื่องที่เราร่วม มีประเด็นหลักอะไร แล้วเราก็จะเอาประเด็นนั้นมาเป็นประเด็นขึ้นต้น สมมติว่าเป็นการอนุมัติในการทำอะไรซักอย่าง เราก็ต้องดูว่าเมื่อมันสรุปออกมาผลการอนุมัติเป็นไปตามที่ตั้งไว้ไหม นอกจากนั้นก็จะเป็นรายละเอียดแต่อย่างไรก็ตาม วิทยุมันก็มีข้อจำกัดด้านเวลา ข่าวหนึ่งจะประมาณ 1 นาที ไม่เกิน 1 นาทีครึ่งเลยต้องเน้นแต่ประเด็น จะเอาเฉพาะรายละเอียดที่สำคัญเท่านั้น แต่หากว่าเป็นรายละเอียดปลีกย่อยมากเกินไป ก็จะทำให้เป็นหน้าที่ของหนังสือพิมพ์

การออกตรวจเยี่ยมโครงการก็คิดว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะหากเราทำข่าวอยู่แต่ในกระทรวง เราก็ไม่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เช่น โครงการรับจำนำข้าว ถ้าเราทำข่าวแต่ในกระทรวง เราก็จะไม่เห็นว่าโรงสีข้าวเป็นอย่างไร ลานตากข้าวเป็นอย่างไรและความเดือดร้อนของประชาชนเป็นอย่างไร เหมือนกับที่เราได้ลงพื้นที่และเห็นปัญหาที่แท้จริงที่เกิดขึ้นในพื้นที่นั้น

ในการทำงานจะใช้ข่าวแจกเยอะ เพราะข่าวแจกส่วนมากจะเป็นประเด็นที่แต่ละหน่วยงานพุ่งความสำคัญมาแล้วว่าอยากจะให้เสนอในประเด็นอะไร แต่ว่าเราก็ต้องดูด้วยว่าข่าวแจกนั้น เป็นการประชาสัมพันธ์หรือแค่กรมมากเกินไปหรือไม่ แต่หากข่าวนั้นเป็นข่าวที่มีประเด็นสำคัญ มีผลกระทบ หรือเป็นข่าวที่สังคมต้องการรู้ในขณะนั้นก็จะส่งไป ส่วนข่าวแจกของสำนักงานปลัด ที่ออกมา ถ้าจะใช้ก็คงจะประมาณ 50 เปอร์เซ็นต์ เพราะหากมีการแถลงข่าวเราก็ขึ้นไปทำอยู่แล้ว และข่าวแจกที่เขาทำออกมาจะเป็นข่าวที่เราได้ทำและออกไปแล้ว คือ ข่าวจะซ้ำกว่าดังนั้น เลยทำข่าวด้วยตนเอง นอกจากนั้น ประเด็นข่าวแจก ควรจะต้องดึงประเด็นเด่นๆให้มากกว่านี้ เพราะประเด็นไม่ค่อยเด่นเท่าไรและควรส่งข่าวให้เร็วกว่านี้

การประสานงานกับนักข่าว ก็ทำได้ดี ถ้าเป็นสำนักเลขานุการรัฐมนตรีจะประสานงานได้ดีมาก มีอะไรก็จะโทรตามตลอด พยายามไม่ให้ตกหมาย แต่ตอนนี้ตั้งแต่มีทีมงานโฆษกก็ช่วยได้เยอะมากและทีมงานโฆษกชุดนี้ดีมาก ทำให้ประเด็นบางเรื่องเราไม่จำเป็นต้องถามรัฐมนตรีโดยตรง เพราะรัฐมนตรีเองก็ไม่ค่อยมีเวลาว่างมากนัก เราก็อาศัยโฆษกเป็นตัวแทนได้อย่างเวลาที่ข่าวหนึ่งมีการแถลงพร้อมกันกับอีกกรมหนึ่ง เราก็ต้องทำที่หนึ่งแล้วกลับมาอีกที่หนึ่งไม่ทัน ท่านโฆษกก็จะสรุปใจความให้ฟังได้

การเปลี่ยนแปลงโฆษกทำให้การทำงานไม่ต่างกัน เพราะทำงานในลักษณะเดิม แต่ว่าโฆษกคนใหม่จะให้ข้อมูลและประสานอะไรได้เร็ว ได้ดีกว่าชุดเดิม เพราะชุดเดิมไม่ค่อยที่จะออกมาให้ข่าวหรือเป็นข่าวเท่าไร ชุดนี้จะไวและขอข้อมูลหรือให้ช่วยประสานงานให้ก็จะทำได้เร็ว"

นางมาลินี อัครมานุเคราะห์ ผู้สื่อข่าวสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 (สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2545) กล่าวถึงวิธีการดำเนินงานเสนอข่าวไว้ว่า

" ทางกระทรวงพาณิชย์จะมีหมายข่าวเข้ามาที่ช่อง 7 เช่น วันพรุ่งนี้จะมีการแถลงข่าวเรื่อง อัตราเงินเฟ้อ ตอนบ่ายสอง ทางช่อง 7 ก็จะเอาหมายขึ้นบอร์ด แล้วก็จัดทีมนักข่าวช่างภาพไป พอถึงเวลาทำ ก็ไปดูรายละเอียดว่าใครจะแถลง และจะแถลงเรื่องอัตราเงินเฟ้อสูงมากน้อยแค่ไหน ถ้าเปรียบเทียบกับปีที่แล้วและเดือนที่แล้วเป็นอย่างไรบ้าง ที่เพิ่มขึ้นหรือลดลงเป็นอย่างไร เราก็จะจับประเด็นว่าตรงไหนมันสำคัญ ตรงไหนมันถึงผู้บริโภคมกที่สุด กระทบผู้

บริเวณมากที่สุด เราก็จะเอาตรงนั้นมาชูประเด็นข่าวของเรา แล้วเราก็จะส่งข่าวเข้ามาโดยการโทรมาบอกประเด็นที่ช่องก่อน หลังจากนั้นเราก็จะเรียบเรียงข่าวของเรา พอกลับเข้ามาก็จะรีบพิมพ์ข่าว ซึ่งเราก็จะมีการเสนอในที่ประชุมตอน 4 โมงเย็น นักข่าวแต่ละสายก็จะมาดูว่าสายไหนมีงานอะไรบ้าง ก็จะมาประชุมกัน และมาเสนอว่าใครมีอะไรน่าสนใจบ้าง สมมติว่าข่าวอัตราเงินเพื่อมีผลกระทบต่อการขายตัวทางเศรษฐกิจเขาก็จะเลือกข่าวเราเข้ามา ซึ่งอาจจะเสนอตอน 6 โมงเย็นหรือ 1 ทุ่มครึ่ง

เวลามีหมายเข้ามาเราก็ต้องเลือกก่อน และมาดูว่างานไหนน่าสนใจ เพราะว่าทีมข่าวเศรษฐกิจมีประมาณ 3-4 ทีม ถ้าวิ่งทีมละ 2 งาน ก็ทำให้ข่าวเยอะมาก ดังนั้นเราก็ต้องดูว่าประเด็นไหนน่าสนใจ และเราก็จะเอาที่เราคัดเลือกมาลงในหมายว่า ฟุ่งนี้มีอะไรน่าสนใจ อันไหนไม่น่าสนใจหรือประเด็นข่าวมันเบาไป เราก็อาจจะยกเลิกไป บางหน่วยงานพอช่วงบ่ายก็จะมีคนมาถามว่าฟุ่งนี้จะมีทีมข่าวไปทำตามหมายที่ส่งให้หรือเปล่า บางครั้งเราก็ต้องตอบเขาไปว่ารายงานเยอะ ไม่สามารถจะไปทำให้เขาได้ แต่เราก็ต้องปฏิเสธเขานี้มๆ ไม่ใช่บอกเลยว่าประเด็นเขาไม่น่าสนใจ เราไม่อยากไป เพราะเราก็ต้องถนอมน้ำใจกัน

แหล่งข่าวที่แถลงข่าวมีผลมากต่อการคัดเลือกข่าวนำเสนอ เช่น หากเป็นอธิบดีแถลงข่าว เราก็จะต้องดูว่าวันนี้ประเด็นอะไรเล่นหรือไม่ หากไม่มีประเด็นไหนน่าสนใจก็จะไม่ไป แต่ถ้าเป็นรัฐมนตรีส่วนใหญ่ก็จะไปก่อน เพื่อว่ามีประเด็นอื่นที่น่าสนใจหรือประเด็นการเมืองเข้ามาด้วย

การติดตามรัฐมนตรีหรือออกตรวจเยี่ยมโครงการตามต่างจังหวัด ถ้าเราดูว่าเราสามารถติดตามไปแล้ว เข้ามาเสนอข่าวได้ภายในวันนั้นเลยได้ ก็จะส่งทีมไปเอง แต่ถ้ามันไกลมาก ช่อง 7 ก็จะมีทีมผู้สื่อข่าวประจำแต่ละจังหวัดอยู่แล้ว เราก็จะบอกเขาว่าวันนี้มีงานนี้ที่นี้กี่โมง เราก็จะโทรบอกเขา ส่งหมายไปให้ ซึ่งเขาก็จะไปทำข่าวให้ แต่หากเสนอในวันนั้นไม่ทันก็จะเสนอในวันรุ่งขึ้น หรือถ้าไปแล้วประเด็นอาจจะไม่น่าสนใจก็ไม่เสนอข่าวนั้นเลยก็ได้ แต่ถ้าเป็นทีมจากช่อง 7 กรุงเทพไปเอง แม้ประเด็นนั้นอาจจะไม่น่าสนใจ เราก็จะเอามาทำเป็นสลับข่าว ก็ต้องหาวิธีทำให้ออกข่าวให้ได้

การส่งเทปสัมภาษณ์พิเศษปลัด มันก็ดีในแง่ที่ว่าหากเสาร์อาทิตย์เราไม่มีประเด็นข่าวเก็บ เราก็เอาเทปนี้มาเล่น แต่หากว่าเรามีประเด็นข่าวเก็บที่มันดีกว่าหรือถอดเทปฟังแล้วพบการการสัมภาษณ์ประเด็นไม่น่าสนใจเราก็ไม่เอามาเล่น ซึ่งการเสนอเทปนั้นเราก็ไม่ได้เลือกทุกประเด็น สมมติว่าอาทิตย์หนึ่งส่งมา 2-3 หัวข้อ เราก็อาจจะเลือกแค่หัวข้อเดียวหรือว่าสองหัวข้อก็ขึ้นอยู่กับความน่าสนใจ แต่หากอาทิตย์นั้นมีประเด็นข่าวที่สดกว่าดีกว่าก็อาจจะไม่ได้เสนอเลย

ความคิดเห็นส่วนตัวนั้นคิดว่าการส่งเทพีสัมภาษณ์พิเศษเช่นนี้เป็นสิ่งที่ดี เพราะบางครั้งบางประเด็นเราก็อาจจะไม่ได้ตาม เมื่อทางกระทรวงเขาทำให้เรา เราก็จะมาดูหากนำสนใจก็จะเสนอไป บางครั้งประเด็นนั้นเราไม่ได้ตามติด แล้วกระทรวงเขาก็ส่งมาให้เรา เราก็จะพบว่าประเด็นบางประเด็นก็น่าสนใจเหมือนกัน แต่ที่หนังสือพิมพ์ไม่ค่อยลง เพราะเขาจะอยู่ในกระทรวงมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับทีวีแล้ว ทีวีจะไม่มีทีมงานไปนั่งประจำอยู่ที่กระทรวง เมื่อมีงานถึงได้ไป ตรงนี้ทำให้การทำงานหรือเจาะข่าว หนังสือพิมพ์จะทำได้ดีกว่า เจาะมากกว่า ลึกกว่า เพราะเขาอยู่ในพื้นที่นั้น เมื่อเขาเห็นอะไรเข้ามา เขาก็จะไปสืบไปเสาะออกมาให้ได้ว่ามีอะไร แต่ทีวีบางครั้งตรงนี้เราขาดไป จะมีเมื่อกระทรวงโทรมาแจ้งว่าวันนี้มีงานอะไร ถ้าไม่โทรมาเราก็จะตกประเด็นนั้นไป ตอนนี้ไม่มีการสัมภาษณ์ปลัด ส่วนตัวแล้วอยากให้มี เพราะจะทำให้เราสนใจได้ว่าวันเสาร์อาทิตย์ยังมีการสัมภาษณ์พิเศษออกมา ซึ่งเราก็จะเอามาแกะเทป ถ้าดีเราก็เล่นให้ แต่หากไม่มีเทป บางครั้งข่าวของกระทรวงพาณิชย์ก็จะหายไปเลย

ด้านการประสานงานก็ดี เพราะเขาก็จะส่งแฟกซ์หมายมา และโทรเช็คตลอดว่าได้รับหมายหรือยัง ถ้ามีทีมไปเขาก็จะโทรถามช่องอื่นๆต่อ ซึ่งก็เข้าใจว่ามันเป็นงานประชาสัมพันธ์ของเขา ก็อยากจะให้สื่อไปเยอะ

ตอนที่ท่านปลัดเกริกไกรเป็นปลัดอยู่นั้นยังไม่มีโฆษกประจำกระทรวง แต่ตอนนี้มีโฆษกประจำกระทรวง คุณวราเชนทร์ก็มีความรู้สึกที่เขาต้องออกมาเสนอโน้มน้าเสนอนี้ ออกมาประชาสัมพันธ์ให้มีงานเยอะขึ้น แต่ว่าเขาก็ต้องดูด้วยงานนี้เราจะเอาไหม บางครั้งท่านก็โทรมาเข้าชี้มากไปหากเราไม่ไป เราก็ปฏิเสธไปแล้วว่าเราไปงานอื่นกันแล้ว แต่ท่านก็ยังคะยั้นคะยอให้จัดทีมมาหน่อยได้ไหม ซึ่งบางครั้งเราไม่ออกไปก็ไม่กล้าพูดว่าไปไม่เพราะข่าวประเด็นนี้ เราก็ต้องบอกว่าเราไปงานอื่น ปฏิเสธให้นิ่มหน่อย

ตอนนี้ข่าวของกระทรวงพาณิชย์ก็มาเยอะนะ ข่าวก็เยอะกว่ากระทรวงอื่น เช่น กระทรวงอุตสาหกรรมก็ไม่ค่อยมีข่าว ก็ต้องโทรเช็คเอาเอง แต่กระทรวงพาณิชย์จะมีทีมของเขาเลย ที่ทำให้เรามั่นใจว่ายังไม่ตกข่าวอยู่แล้วเพราะว่าเขาต้องโทรบอกเรา แต่หากเป็นกระทรวงอื่นเราก็ต้องโทรเช็คว่ามีข่าวหรือไม่ ต้องติดตามกันเอง แต่สำหรับกระทรวงพาณิชย์ก็อุ่นใจได้เลย”

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ดำเนินการเผยแพร่ข่าวกับสื่อมวลชน

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ดำเนินการเผยแพร่ข่าวสารหรือประชาสัมพันธ์กับสื่อมวลชน มีส่วนช่วยทำให้สื่อมวลชนเสนอข่าวของกระทรวงพาณิชย์แค่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น นักข่าวอาจ

จะเสนอข่าวให้แค่นี้ก็ครั้งด้วยความเกรงใจ แต่จุดสำคัญแล้วต้องดูประเด็นของข่าวที่เผยแพร่เป็นสำคัญ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ดำเนินการเผยแพร่ข่าวสารกับนักข่าวยังคงค่อนข้างห่างเหินกัน ดังนั้นควรจะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดมากกว่านี้

นายทิมมพร ศรีจันทร์ ผู้สื่อข่าว หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของพ็อดกับนักข่าวต่อการเสนอข่าวไว้ว่า

“ ความสัมพันธ์ระหว่างประชาสัมพันธ์กับนักข่าว ไม่มีส่วนในการทำให้นักข่าวเสนอข่าวของกระทรวง เพราะจะต้องดูเนื้อหาสาระ ไม่ว่าจะกันตนา บริษัทประชาสัมพันธ์อื่นหรือพ็อดแต่ละกรม เขียนมาเราก็ต้องดูเนื้อหาสาระ คิดว่าส่วนใหญ่กับนักข่าวเขาก็จะดูเนื้อหาสาระ ไม่ใช่เรามีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนนั้นแล้วลงให้ แต่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการเขียนข่าวและการมองประเด็นข่าวมากกว่า

สรุปแล้ว ตอนนี้ความสัมพันธ์ของนักข่าวกับบริษัทกันตนาเป็นความสัมพันธ์ที่ห่างเหินกัน แต่เราไม่ต้องสนิทสนมมากกว่านี้ก็ได้ เพราะบริษัทที่ปรึกษาได้รับหน้าที่มาอย่างไร ก็ต้องทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด ไม่ต้องมาอวดแวดกับนักข่าวมากมาย เพียงแต่ทำงานให้คุ้มกับเงินที่เขาจ้างไปก็พอ เพราะประชาสัมพันธ์กระทรวงก็ทำหน้าที่ให้ข้อมูลกับนักข่าวอยู่แล้ว “

นางสิริวรรณ พงษ์ไพโรจน์ ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างประชาสัมพันธ์กับนักข่าวไว้ว่า

“ ความสัมพันธ์ไม่มีส่วนในการลงข่าว เพราะจะอยู่ที่ประเด็นมากกว่า หากประเด็นดีก็จะลงให้ แต่ส่วนใหญ่จะไม่ลงให้เพราะเกรงใจ เพราะถ้าเขามีข่าวที่ประเด็นไม่มี แต่มาบอกให้ช่วยลงให้หน่อย จะเกลียดคนแบบนี้มาก ถ้าประเด็นไม่ถึงกับที่จะลงหนังสือพิมพ์และไม่มีผลกระทบต่อกัน เราก็ไม่เสนอ

โดยส่วนตัวแล้ว คิดว่าสำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ไม่จำเป็นต้องมีการจ้างบริษัทประชาสัมพันธ์มานั่งประจำกระทรวง ถ้าอยากประชาสัมพันธ์หรือเผยแพร่ข่าวก็ค่อยเรียกนักข่าวมาตีข่าว เพราะว่านักข่าวกับประชาสัมพันธ์กระทรวงก็ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันอยู่แล้ว ถ้าจะจัดจ้างเอกชนก็ควรจะทำเป็นขั้นๆดีกว่า แต่ไม่ต้องจ้างทำข่าวตลอดเพราะประชาสัมพันธ์กระทรวงก็ทำได้ “

นางสาวมยุรี นวมมี ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ข่าวสด (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงความรู้สึกที่มีต่อประชาสัมพันธ์ไว้ว่า

“ หน่วยงานประชาสัมพันธ์มีบทบาทน้อยสุด ทั้งที่ควรจะมีบทบาทมากกว่านี้ อีกทั้ง ยังอยากทราบว่า มีเกณฑ์ในการคัดเลือกบริษัททำประชาสัมพันธ์อย่างไร และมีนโยบายประชาสัมพันธ์อย่างไร อาจจะเป็นเพราะไม่มีแนวทางชัดเจน การประชาสัมพันธ์จึงไม่ได้ผล และประชาสัมพันธ์เองก็ไม่รู้ว่าเป็นงานของตัวเอง เลยทำประชาสัมพันธ์ไม่ถูก

จริงๆแล้ว สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ไม่จำเป็นต้องจ้างบริษัทมาทำประชาสัมพันธ์ หากมีความสัมพันธ์ที่ดีกับนักข่าว เราก็จะลงข่าวให้เอง อีกอย่างทางกันตนาที่ไม่มี connection หรือความสัมพันธ์กับนักข่าว ควรจะจ้างมาเป็นงานๆ ให้ทำสโปด หรือสื่อโทรทัศน์มากกว่า “

นายอโณทัย ชุมไชโย ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึง ความสัมพันธ์ไว้ว่า

“ ความสัมพันธ์จำเป็นต้องมีส่วนหนึ่ง การประชาสัมพันธ์ต้องมีความสนิทสนม เพราะการประชาสัมพันธ์ที่รู้จักและสนิทสนมกับนักข่าวนั้น การขอความร่วมมือมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จมากกว่าไม่รู้จักกันเลย ซึ่งความสัมพันธ์ตอนนี้ก็โอเค ส่วนใหญ่จะรู้จักกันเป็นการส่วนตัวมากกว่า แต่พอถึงงานจะไม่ค่อยได้รับการประสานงานจากบริษัทที่ปรึกษาเท่าที่ควร อย่างไรก็ตาม การลงข่าวให้ก็ต้องดูประเด็นเป็นสำคัญ เพราะส่งข่าวมาร้อยข่าว ก็ไม่ลงให้ทั้งหมด ต้องดูประเด็น “

นางสาววรรณพฤษ รังสิโสภิน ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของประชาสัมพันธ์กับนักข่าวไว้ว่า

“ การลงข่าวของเราบางครั้งเราก็ลงข่าวให้ด้วยความเกรงใจ แต่อาจจะไม่ได้ลงให้ทุกครั้ง ถ้าทุกครั้งที่เราเขียนมามันไม่มีประเด็นหรือไม่ตรงกับเป้าหมายของหนังสือพิมพ์เรา เราก็อาจจะลงให้แค่ครั้งสองครั้ง แล้วไม่ลงให้อีก แต่ถ้าพีอาร์พัฒนาตัวเอง เขียนข่าวให้ได้ตรงกับความต้องการของคนอ่านเรา โอกาสที่เราจะพิจารณาข่าวนั้นมันก็มีมากกว่า จริงๆ แล้ว ไม่ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์หรือ มีส่วนแค่นิดหน่อย แต่ระยะยาวขึ้นอยู่กับความสามารถของพีอาร์คนนั้นมากกว่า ไม่ใช่ความสัมพันธ์ส่วนตัว”

นางสาวกษมาพร กิตติสัมพันธ์ ผู้สื่อข่าวสำนักข่าว GNN (สัมภาษณ์, 17 มกราคม 2545) กล่าวถึงความสัมพันธ์กับประชาสัมพันธ์ ต่อการเสนอข่าว ไว้ว่า

“ ความสัมพันธ์ระหว่างฟิอาร์กับนักข่าวก็เป็นแค่เพียงส่วนประกอบส่วนหนึ่งที่ทำให้เราเสนอข่าว แต่ไม่ใช่ส่วนที่สำคัญ เพราะว่าเวลาที่เราเอาข่าวมาลง มันต้องขึ้นอยู่กับเนื้อหาว่าช่วยว่ามีประเด็นหรือไม่ ถ้ามีประเด็นเราก็จะลงให้ ”

นางมาลินี อัจฉมานุเคราะห์ ผู้สื่อข่าวสถานีโทรทัศน์สีทองทัพบกช่อง 7 (สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2545) กล่าวถึงความรู้สึกที่มีต่อความสัมพันธ์ต่อประชาสัมพันธ์ไว้ว่า

“ ความสัมพันธ์ระหว่างนักข่าวกับประชาสัมพันธ์กระทรวงก็มีส่วนทำให้เราไปทำข่าวกับกระทรวงพาณิชย์ เพราะบางครั้งนักข่าวหรือแหล่งข่าวไม่ได้โทรมาบอกเรา แต่เราก็ยังมีประชาสัมพันธ์คอยบอกเราอีกทีหนึ่ง แต่บางครั้งเราอาจจะไม่ไปก็ได้ หากประเด็นนั้นเราไม่ได้สนใจหรือทีมเราไปงานอื่น เราก็ต้องเลือกดูเหมือนกัน ถ้าไปทำข่าวบางครั้งก็เจอกับกลุ่มฟิอาร์ หากเขาไม่มาคุยกับเราก่อนและเราก็ไม่ได้เข้าไปคุยกับเขา ก็ทำให้เราไม่รู้จั๊กกัน คิดว่าความสัมพันธ์ก็ควรจะมีการพูดคุยบ้าง ไม่ใช่แค่เรื่องงาน แต่อาจจะคุยกันเรื่องอื่นๆ สนุกสนานเฮฮา ก็จะทำให้เรามีความผูกพันกันมากขึ้น ซึ่งตั้งแต่เดือนมิถุนายน - ธันวาคม 2544 เป็นบริษัทกันตนาที่ประสานงานกับนักข่าว แต่เราก็ไม่ได้สนิทสนมมาก คิดว่าการทำประชาสัมพันธ์ของเขาก็ทำดีแล้วที่คอยโทรบอกหมายข่าวให้กับเรา แต่เราก็ไม่รู้จั๊กตัวว่าคนที่โทรมาหาเราเป็นประจำเป็นใคร บอกว่าชื่อจอย แต่ตัวจริงเรายังไม่เคยเจอ แต่หากว่ามาแนะนำตัว เราถึงรู้จั๊กว่าคนนี่ที่โทรหาประจำ ซึ่งเราก็ขาดการพูดคุยตรงนี้ไปเหมือนกัน ”